

Двамата работници се наведоха надъ трупа, вираха се въ тъмнината, мжчеха се да различатъ лицето му — не можаха.

— Да повикаме ли заптиетата? — запита единиятъ.

— Глупакъ! Малко ти сж другитъ грижи, та викай заптиетата. После десетъ години не ще можешъ да се оправишъ. Я по-скоро да се измита-ме отъ тука!

Тъ бързишката се опжтиха надолу по улицата.

А отъ пустия дворъ, тъкмо срещу кжщата на Иванчо-ефенди изкочи една сѣнка, за мигъ се наведе надъ трупа, измърмори нѣкакво проклятие и викна съ всички сили:

— Помощь! Помощь! Убиха човѣкъ! Човѣкъ загина!

Той започна да вика, защото чу стѣпки отъ долния край на улицата и искаше да си приготи пѣтъ за отстѣпление.

Стѣпкитъ се ускориша. Две заптиета тичешката пристигнаха.

— Кой викаше!

— Азъ, азъ агалларъ. Тогова човѣка убиха! Двама бѣха убийцитъ. Идвахъ отъ горе и видѣхъ. Застреляха сиромаша и побѣгнаха.

— Ония двамата ще сж! — викна едното заптие. — Ще ги догоня, а ти намѣри фенеръ.

Турцитъ се раздѣлиха. Нѣколко прозорци се отвориша шумно и презъ тѣхъ надничаха сѣнливи изплашени лица.

Мжжътъ, който викаше за помощъ, оправи сетрето си, завъртѣ безгрижно трѣстиковото си ба-стунче и бързо тръгна къмъ Дунава. Въ джоба на панталона му имаше револверъ, отъ който бѣ из-